

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/238/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113228876
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2113228876.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava IČO: 36 613 843, proti žalovanému: I. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. Y., D. XXX, zastúpený: JUDr. Bohdan Jakubis, advokát, Dobrovičova 13, Bratislava, IČO 42262224, za účasti: Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, Šafárikovo námestie 7, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 42 362 962, zastúpený: JUDr. Bohdan Jakubis, advokát, Dobrovičova 13, Bratislava, IČO: 42 262 224, o zaplatenie 8.842,15 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 16C/202/2014-123 zo dňa 19. januára 2016 vo veci samej a v časti náhrady trov konania Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov a odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 16C/202/2014-123 zo dňa 19. januára 2016 v časti náhrady trov konania žalovaného, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo veci samej a v časti náhrady trov konania žalovaného p o t v r d u j e.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v časti náhrady trov konania Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov m e n í tak, že Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov sa nepriznáva náhrada trov konania.

III. Žalovanému sa p r i z n á v a nárok na náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal náhrada trov konania vo výške 262,33 eur k rukám právneho zástupcu žalovaného a Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov (pôvodne vedľajšiemu účastníkovi) vo výške 393,49 eur k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň zrušil platobný rozkaz okresného súdu zo dňa 16.1.2014 č.k. 16C/202/2014-35. Svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, § 51 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“). Vecne tým, že podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. To neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta

so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Banka teda môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Z dôvodovej správy /pôvodne ust. § 92 ods. 7/ uvádza výslovne: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou“. Platné postúpenie pohľadávky vyžaduje splnenie podmienok: postupiteľnosť bankovej pohľadávky, predchádzajúca písomná výzva klientovi, omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní, postúpenie sa týka časti peňažného záväzku v omeškaní, postupiteľnosť tretej osobe /súhlas klienta sa nevyžaduje/. Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa a.s. postúpila zmluvou 15. 12. 2011 predmetnú pohľadávku z úveru žalobcovi, postupovala v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver, nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti, Slovenská sporiteľňa, a.s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 15. 12. 2011 je preto neplatným právnym úkonom podľa § 39 Obč. zák. Žalobca navyše nie je subjektom, ktorý je oprávnený poskytovať úvery, preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať /vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru/, a teda žaloba nebol oprávneným subjektom, ktorý by mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Z uvedených dôvodov žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie návrhu, a preto bolo potrebné návrh zamietnuť. Vzhľadom na dôvody zamietnutia návrhu sa súd námietkou premlčania nezaoberal. Podľa § 142 ods. 1 O.s. p. súd priznal súd žalovanému i Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, ktorý vystupoval na strane úspešného žalovaného, trovy konania titulom právneho zastúpenia v zmysle § 10 ods. 1, § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z., a to v prípade Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov /ktorého zastupovanie prevzal zástupca ako u žalovaného/ za prevzatie a prípravu zastúpenia, napísanie vyjadrenia, doplňujúce vyjadrenie á 253,94 eur, paušál á 8,39 eur / ktoré si zástupca Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov vyčísliť spolu v sume 786,99 eur/ v hodnote 50% tejto náhrady práve s poukazom na ust. § 13 ods. 2 cit. vyhl., teda vo výške 393,95 eur, keďže išlo o spoločné zastupovanie účastníkov na strane žalovaného, a teda je potrebné zníženie základnej sadzby tarifnej odmeny o 50%. Žalovanému potom súd priznal náhradu trov konania titulom právneho zastúpenia za prevzatie a prípravu zastúpenia, písomné vyjadrenie á 253,94 eur, paušál á 8,39 eur, takisto v podiele 50% vychádzajúc z hodnoty sporu /zástupca žalovaného vyčísliť trovy konania vo výške 524,66 eur, z tejto sumy priznal súd 1/2-icu/. Tu treba uviesť, že vyjadrenie zástupcu vystupujúceho na strane žalovaného i Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov je zhodné, a teda už pri prevzatí zastúpenia žalovaného bol s vecou oboznámený /keďže tomuto predchádzalo prevzatie zastúpenia Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov a vyjadrenie za tohto účastníka/, a teda jeho vyjadrenie za žalovaného obsahuje zásadné zhodné tvrdenia ako vyjadrenie za Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, preto nie je hospodárne a účelné priznať plnú vyčíslenú náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Uviedol, že zo znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. Pokiaľ by predmetné ustanovenie malo na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie KS v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 511/2015 zo dňa 09.12.2015, rozhodnutie KS v Bratislave zo dňa 29.5.2015 sp. zn. 8 Co 163/2015 a KS v Žiline zo dňa 4.11.2015 sp. zn. 7Co 540/2015. Zo spisovej dokumentácie, ktorú obdržal od právneho predchodcu, v období pred postúpením pohľadávky nevyplývalo, že by právny predchodca vyhlásil mimoriadnosť splatnosti úveru, preto pristúpil k jej vyhláseniu ku dňu 12.02.2012 v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Zároveň zastáva názor, že postúpením pohľadávky na neho oprávnenie vyhlásenia mimoriadnej splatnosti prešlo a teda bol oprávnený mimoriadnu splatnosť vyhlásiť. Spolu s postúpením pohľadávky na neho prešli všetky práva s touto pohľadávkou spojené, teda aj právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úver. Zosplatenie dlhu veriteľom znamená, že dlh už nie je možné zo strany dlžníka zaplatiť v splátkach. Táto skutočnosť však nemá žiadny vplyv na výšku dlhu dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho dlhu a závisí výlučne od vôle veriteľa. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Ďalej uviedol, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky. Ust. § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Poukázal na názor doc. JUDr. Kristína Csacha, PhD. LL.M. publikovanom v

časopise Súkromné právo č. 1/2015. Je toho názoru, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo ZoB. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 ZoB. Ďalej upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1243 dní. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 ZoB s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok zastáva názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade s § 92 ods. 2 ZoB aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. K trovám vedľajšieho účastníka uviedol, že združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Len na základe skutočností, že žalovanými sú spotrebiteľia bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, nie je možné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci, a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zastúpenia. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Má za to, že dochádza k zneužívaniu inštitútu ochrany spotrebiteľa a právnej úpravy trov konania. Vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Tieto závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave sp. zn. 5 Co 26/2012, 3 Cob 259/2011. Na priznanie trov konania je nevyhnutné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 O.s.p. a to najmä účelnosť vynaložených trov konania. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a návrhu vyhovie, resp. ho zrušil v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. a vrátil vec na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v časti náhrady trov konania žalovaného odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Podľa jeho názoru súd nesprávne právne vec posúdil tým, že priznal žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v hodnote 50%, aj keď toto krátenie urobil už pri trovách vedľajšieho účastníka. Žalovaný mal v konaní plný úspech, preto mu vznikol legitímny nárok na náhradu trov konania. Trovy konania boli účelne vynaložené a dostatočne preukázané. Preto žiada, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy prvoinštančného konania vo výške 524,66 eur.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom pripustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a contrario a dospel k záveru, že vo veci samej a v časti náhrady trov konania žalovaného odvolaniu nemožno priznať odvolaniu úspech, čiastočne iba v časti náhrady trov konania Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že Zmluva o splátkovom úvere č. 2205318 zo dňa 17.06.2009 bola uzatvorená podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka, medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Predmetom bolo poskytnutie splátkového úveru - spotrebný úver - Bezúčelový, v sume 200.000,- Sk (6.638,78 eur), s výškou mesačných splátok 93,35 eur a konečnou splatnosťou úveru 20.03.2018.

6. Neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o splátkovom úvere boli Všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“), podľa ktorých bodu 7.6.1. písm. a) ak je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní, banka je oprávnená a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti. Podľa bodu 10.3. VOP pri

doručovaní písomností v poštovom styku sa zásielka považuje za doručení v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní. Podľa bodu 18.14. VOP klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vznikla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.

7. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 27.12.2011 vyplýva, že veriteľ (Slovenská sporiteľňa a.s.) oznámil žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 15.12.2011, postúpila svoju pohľadávku voči dlžníkovi vo výške 10.972,87 eur spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o.. Zásielka o doručovaní oznámenia o postúpení pohľadávky, resp. potvrdenie o tom, že bola zasielaná sa v spise nenachádza.

8. Dňa 15.12.2011 bola medzi žalobcom ako postupníkom a Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom uzatvorená Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1599/2011/CE. Podľa prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok č. 1599/2011/CE zo dňa 15.12.2011 je zostatok pohľadávky 10.972,87 eur, z čoho istina je vo výške 9.913,21 eur a úroky celkom 1.044,71 eur.

9. Žalobca listom zo dňa 24.1.2012, oznámil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a vyzval žalovaného, aby najneskôr do 3.2.2012 uhradil žalobcovi sumu vo výške 11.220,64 eur. Na preukázanie zaslania tohto oznámenia, žalobca pripojil kópiu podacieho hárku.

10. Súd prvej inštancie postupoval správne, ak sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

11. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

12. Súd prvej inštancie zároveň dospel k správne záveru, že v danom prípade sa žalobcovi nepodarilo preukázať jeho aktívnu legitímáciu, keď nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne a.s. voči žalovanému ako dlžníkovi.

13. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných

záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Slovenská sporiteľňa túto možnosť v danom prípade zrejme nevyužila a žalobcovi postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak (výpoveďou, odstúpením). Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol dlžník v omeškaní.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu úpravou § 92 ods. 8 (predtým 7) mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

16. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať práve za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom-postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výluku ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni už citované ust. § 525 ods. 1 Obč. zák. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Obč. zák., a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Obč. zák. účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Obč. zák. ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Obč. zák. nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

17. Z už uvedeného potom vyplýva, že na rozpor postúpenia s § 525 Obč. zák., ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ďalej z toho vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., bol postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. (aktuálne § 132 ods. 1 CSP) tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného

postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

18. V danom prípade zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že žalobca nedokázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovanému postúpená naňho (15.12.2011), boli tieto podmienky postúpenia splnené. Možno síce považovať za dokázanú požiadavku 90-dňového omeškania (s časťou záväzku, keďže nedošlo zo strany Slovenskej sporiteľne k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti alebo vypovedaniu zmluvy), nebolo však dokázané, že by bol žalovaný aj písomne (porov. § 92 ods. 8 cit. zákona) vyzvaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Žalobca tak nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná) a že žalobca je oprávnený pohľadávku voči žalovanému uplatňovať pred súdom. Vzhľadom na uvedené treba uzavrieť, že žalobca nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie, a preto bol správny postup súdu prvej inštancie, ktorý z tohto dôvodu žalobu v celom rozsahu zamietol.

19. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p., platného a účinného v čase rozhodnutia súdom prvej inštancie, účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

20. V zmysle § 132 O.s.p., platného a účinného v čase rozhodnutia súdom prvej inštancie, dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosti prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

21. Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho je, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

22. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. (aktuálne § 191 ods. 1 CSP) je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

23. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo

51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odhätie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

24. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

25. Odvolací súd má teda za to, že žalobca na základe vyššie uvedeného nezvládol dôkazného bremeno a nepreukázal aktívnu legitímáciu na priznanie ním uplatneného nároku.

26. Správne súd prvej inštancie rozhodol i v prípade ak žalovanému priznal právo na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia iba v rozsahu 50%. Podľa § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z., v platnom znení, základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50%, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Z obsahu spisu vyplýva, že ten istý právny zástupca zastupoval v konaní aj Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, ale tiež i žalovaného (plná moc založená na čl.106). V konaní teda zastupoval 2 osoby a hoci aj Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, malo právo si uplatniť náhradu rov konania, správne znížil sadzbu tarifnej odmeny o 50%. Sadzba tarifnej odmeny sa znižuje u každej takto zastúpenej osoby, preto na uvedenom nemenia nič ani odvolacie námietky žalovaného v tom, že mal plný úspech v konaní a preto mu vnikol legitímny nárok na náhradu trov konania a že súd znížil tarifnú odmenu už pri Občianskom združení Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov.

27. Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, preto vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedené vo veci samej a v časti náhrady trov konania žalovaného odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 2 CSP potvrdil.

28. Inak však tomu bolo pokiaľ ide o priznanie náhrady trov konania Občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplata 628,20 eur s príslušenstvom. Podaním doručeným súdu 30.12.2014 oznámilo Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na podporu žalovaného, požiadal o doručenie žaloby s prílohami, uviedol, že ak do konania už vstúpil iný vedľajší účastník, netrvá na vstupe do konania, ak je konanie ku dňu vstupu už právoplatne skončené, žiada o zaslanie vyrozumienia, vyjadril súhlas s rozhodnutím o veci bez nariadenia pojednávania a pre prípad, že sa nezúčastní pojednávania ospravedlnil svoju neúčast', ako aj prípadnú neúčast' na ďalších pojednávaniach. Z oznámenia o vstupe do konania priamo vyplýva, že Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov (resp. jeho právny zástupca) nebol s vecou oboznámený (tvrdenia „ak do tohto konania už vstúpil iný vedľajší účastník“, „ak je toto konanie ku dňu

nášho vstupu už právoplatne skončené“). Nemožno preto hovoriť o tom, že Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov patrí náhrada trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia, pretože sa so žalobou neoboznámil, vec neštudoval, nepripravoval sa na ňu, zastupovanie v tejto konkrétnej veci neprevzal. Do spisu zaslal len paušálne podanie, v ktorom oznámil vstup do konania, podanie označil spisovou značkou a menom žalovaného. Vo vyjadrení doručenom súdu 25.3.2015 (č. I. 79) poukázal na ust. § 92 ods. 8 z.č. 483/2001 Z.z. o bankách. Poukázal na to, že pre absenciu výpisu z úverového účtu alebo iného dôkazu o bezhotovostnej operácii v prospech účtu dlžníka nemožno považovať za dokázanú existenciu pohľadávky žalobcu zo zmluvy o úvere. Tiež na to, že žalobca nepreukázal, že v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu boli splnené podmienky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. 29.10.2015 doručil doplňujúce vyjadrenie, kde poukázal na ust. § 101, § 103 OZ, pričom vzniesol námietku premlčania celého práva. Opätovne poukázal na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a na to, že žalobca nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému v čase jej postúpenia na žalobcu existovala, teda že finančné prostriedky boli skutočne žalovanému poskytnuté a že bola v spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 z.č. 483/2001 Z.z.. Ďalej poukázal na viaceré rozhodnutia okresných súdov, kde bola riešená aktívna legitimácia žalobcu. Uviedol, že hlavným účelom § 92 ZoB tak podľa dôvodovej správy bolo nielen prelomenie bankového tajomstva, ale aj úprava možnosti použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Poukázal na ust. § 39 a 40 ods. 1 OZ a na právny názor v oblasti podmienok platnosti postúpenia JUDr- Andrei Tomlainovej PhD. prezentovaný v BSA-Bulletin slovenskej advokácie, rok 2007, číslo 10. Podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky aj doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi. Uvedené potvrdzuje aj uznesenie KS v Prešove zo dňa 29.5.2014 sp. zn. 6 Co 119/2013, Rozsudok KS v Prešove zo dňa 11.3.2015, č.k. 4Co 145/2014 ako aj Rozsudok KS v Prešove zo dňa 24.2.2015 sp. zn. 19Co 177/2014, Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí pod sp. zn. 6 Co 203/2015 zo dňa 19.5.2015 a Okresný súd Prievidza v rozhodnutí pod sp. zn. 11C 138/2014 zo dňa 2.7.2015 a sp. zn. 7C 102/2014 zo dňa 18.8.2015. Z obsahu podania a použitých formulácií tiež vyplýva, že Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov sa skutočne neoboznámil s prejednávanou vecou, resp., súdu doručil paušálne podanie aktualizované len o vybrané údaje v prejednávanej veci, ktorého aktualizácia vyžaduje len administratívnu úpravu bez právnej pomoci advokáta. Navyše odvolací súd poukazuje i na to, že na všetky skutočnosti, na ktoré poukazovalo Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov vo všeobecnosti (to je bez konkretizácie v danej veci) by súd i tak musel prihliadnuť ex off. Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s účinnosťou od 01.05.2014 súd prihliada na premlčanie nároku zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu. Nakoľko ide o procesné ustanovenie a vzhľadom k zneniu prechodného ustanovenia § 29b cit. zákona, by sa toto uplatňovalo i v prejednávanej veci, ak by to bolo dôvodné, čo znamená, že súd by na prípadné premlčanie žalovaného nároku bol povinný prihliadnuť i bez vznesenia námietky premlčania zo strany žalovaného ako spotrebiteľa, resp. Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov. Vo svojom vyjadrení nepoukázal na žiadne nové skutočnosti, ktoré súdy neposudzovali už doteraz a pre ktorý dôvod by súd návrh zamietol. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov vstúpilo do súdneho konania, ale konkrétne kvalifikované právne úkony do rozhodnutia súdu prvej inštancie jeho právnym zástupcom urobené neboli. Navyše z obsahu jeho podaní ako aj z poznatkov z rozhodovacej činnosti súd dospel k záveru, že účelom podaní Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov nebola ochrana práv žalovaného ako spotrebiteľa, ale získanie náhrady trov konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. Ak Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov zastúpené advokátom do rozhodnutia súdu prvej inštancie neurobil žiadne účelné kroky na ochranu práv žalovaného, keď tento sa dal zastúpiť tým istým advokátom, ako zastupoval Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, potom z hľadiska § 142 ods. 1 O.s.p. platného a účinného v čase rozhodnutia súdom prvej inštancie, nie je možné konštatovať oprávnenosť jeho nároku.

29. Odvolací súd preto uzatvára, že trovy Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov vynaložené na právne služby, ktoré mali smerovať k ochrane oprávnených záujmov spotrebiteľa, v danom prípade neboli účelne vynaložené a preto s poukazom na súdom prvej inštancie aplikované ust. § 142 ods. 1 O.s.p. nevzniklo Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov právo na náhradu trov voči žalobcovi. Závery súdu prvej inštancie v tejto v napadnutej časti preskúmaného rozsudku, keď Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov priznal náhradu trov konania, preto z pohľadu odvolacieho súdu nie sú správne. Odvolací súd potom rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti trov Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv

spotrebiteľov v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že Občianskemu združeniu Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

30. V odvolacom konaní v prevažnej miere úspešnému žalovanému vznikol nárok podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. O jej výške rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP.

31. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).